

Durmuş Hocaoğlu

“Cem Uzan Fenomeni” Üzerine

Yeniçağ, “Analiz”, 13 Temmuz 2007, Cuma., s.08
“Analiz” Sıra No: 542; 2007-057; Temmuz-06

YENİÇAĞ

Sayın Cem Uzan’ın bu seçimlerde de yine bir “siyâsî fenomen” olarak ortaya çıkışı üzerinde ciddiyle durulması lâzım geldiği kanâatindeyim. Esâsen hâdisenin bizzat kendisi bir fenomen; çünkü, pek öyle kolaylıkla alışılabilir ve eşi menendi görülmuş birşey olduğu söylenemez doğrusu, bir iş adamının siyâsete atılması ve şöyle veya böyle – muvakkat mı müstakarr mı olduğunu zaman gösterecek ama, en azından şu ân için bile olsa – bir teveccüh odağına dönüşmesi. İş adamlarının siyâsetle alâkaları umûmiyetle, başka tarzda olagelmıştır zîra: Ya mevcut partiler içerisinde, kendilerinin sınıf ve şahıs menfaatlerini koruyup kollamaya yatkın birisi veya birkaçı ile anlaşarak bu partiyi / partileri desteklerler, veya, doğrudan ‘kurdururlar’; ama her hâl ü kârda da mutlaka sahne gerisinde durmayı tercih ederler; usûl budur. Fakat bu defa vaziyet böyle değil; bir iş adamı bizzat kendisi bir siyâsî parti kurarak siyâsete giriyor ve üstelik belirli bir başarı çizgisini de tutturmayı başarabiliyor; hem de kırk-elli yıllık mâzîleri, teşkilâtları olan “köklü” partilerin bir kısmını terletecek, bir kısmına da havlu attıracak kadar.

Niçin ve nasıl?

Denebilir ki para bol. Tamam; bir yere kadar doğru, çünkü siyâset dediğiniz neticede oluk gibi akan para ister. Lâkin bu âmil tek başına yeterli olamaz; para mühim, ancak tek başına siyâsî karizma yaratamaz, hattâ bâzan aksi bir te’sîre bile sebebiyet verir. Sâdece bol para ile, olsa olsa ancak belirli bir kûsûrat hâsıl olunabilir. Asıl sebep bence daha mühim birşey(ler) olmalı.

Ben bunun, birincisi, ana hatlarıyla, *Sayın Uzan’ın da Sayın Erdoğan gibi, toplumda, zulme uğramış, mağdur edilmiş bir kişilik olarak algılanıyor olması ve ikincisi ise, mevcut siyâsî partilerin hâl-i hâzırdaki iktidar karşısında yeterli alternatif olarak kendilerini kabûl ettirmekte zorlanmaları* olmak üzere, iki temel sebebe bağlanabileceğini düşünüyorum.

Birincisi mâlûm, fazla tafsîle hâcet olmasa gerek: Cemiyetimizin en azından belirli bir kesimi, Sayın Erdoğan’ın, nâhak yere Sayın Uzan’ın üzerine üzerine giderek O’nu siyâseten linç ettiğini ve buna mukabil Sayın Uzan’ın da Yeşilçam melodramlarının kahramanları gibi “yıkılmadım, ayaktaım” diye delikanlılık raconu kesmeyi başardığını düşünüyor olmalı zâhir.

İkincisine gelince: Bence bu daha mühim ve sistematik bir ârızaya delâlet ediyor: İktidar karşısındaki muhâlefet partileri – hem de eni konu köklülerini kastediyorum – cemiyetimizde muayyen bir çizgiyi aşabilecek bir heyecan yaratamıyorlar.

Şimdi de bunun sebebi nedir diye soralım; neden bu böyle?

Yine kestirmeden gideyim ve iki sebep söyleyeyim: Birincisi Őu ki, evvelce de temas ettiğim gibi, muhâlefet partilerinin büyük kısmı, bilhassa Őu son aylarda ortaya çıkan hâdiselerde Sayın Erdoğan'ın mazlumluk ve mağdurluk katsayısını ve dolayısıyla da kredisini yükselttiler; giriştikleri politik manevra ters tepti ve bir bumerang etkisi yarattı, aleyhlerine oldu. İkincisi de Őu ki, partilerimizde siyâseten bir yaşlanma görüyorum.

Burada kullanmış olduğum “yaşlanma” ile kastettiğim, ülkemizde yaşanmakta olan değişme ve gelişmeler karşısında kendilerini bu duruma adapte edebilmekte; yeni sorulara yeni cevaplar, yeni sorunlara yeni çözümler üretmekte zorlanmaktadır; yâni bildiğimiz “statüko”ya sapanmak. Yine bence bu sebep, büyük nisbette birincisini de besliyor.

Şöyle söyleyeyim: Memleketimizin siyâsî tercih dağılımının, takrîben üçte ikisi – bu terimler çok sıhhatli ve efrâdını câmi', ağyârını olmamakla berâber mekândan tasarruf kastıyla kabaca kullanıyorum - “sağ/muhâfazakâr” ve üçte biri de “sol/batıcı” olmak üzere adetâ statikleşmiş bir yapı arzettiğini söyleyebiliriz. İmdi buna göre, mevcut iktidarın alternatifi ihtimâl-i galibe ile birincisinden çıkabilecektir ve problem de bu noktada zuhur etmektedir.

